ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Η Τρικυμία»

Η ποίηση και η εμπνευσμένη γραφή του Σαίξπηρ σκιαγραφείται μεσ' από μία παράσταση που αναδεικνύει τις αρετές του έργου

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Αδιαμφισβήτητα «Η Τρικυμία» του Σαίξπηρ επιδέχεται πολλαπλές ερμηνείες και προσεγγίσεις. Είναι ένα εμπνευσμένο έργο. Με κύριο το ζήτημα της εξουσίας το οποίο σφραγίζει τον πυρήνα του συγκεκριμένου έργου, ο Σαίξπηρ απεικονίζει μεσ' από τις ανάγλυφες εικόνες της υπέροχης ποίησής του το στερέωμα του κόσμου μας. Τη δίψα για εξουσία, τις μηχανορραφίες, τις δολοπλοκίες, τον κόσμο της γνώσης και τους ορίζοντες της ευρυμάθειας που πλαταίνουν το νου και το πνεύμα χαρίζοντας μεγαλοψυχία και συγχώρεση ακόμη και στους σφετεριστές της εξουσίας. Τον Αριελ και τον Κάλιμπαν ως προσωποποιήσεις του κόσμου της θετικής και της αρνητικής ενέργειας αντίστοιχα. Την αγνή και τη ρομαντική αγάπη των δύο νέων, της Μιράντας και του Φερδινάνδου, στα χέρια των οποίων ο Πρόσπερος εναποθέτει την ελπίδα του κόσμου, για να συνεχίσει να φέγγει στους αιώνες.

Πώς κατέληξε ο Πρόσπερος, ο Δούκας του Μιλάνου, σ' αυτό το νησί έχοντας υπό την εξουσία του το αγαθό πνεύμα του Αριελ αλλά και εκείνο του Κάλιμπαν;

Ο Πρόσπερος ήταν αφοσιωμένος στο διάβασμα και τη γνώση της φιλοσοφίας ενώ είχε αναθέσει τη διακυβέρνηση του κράτους στον αδελφό του Αντώνιο ο οποίος όμως σφετερίστηκε την εξουσία και συμμάχησε με το βασιλιά της Νάπολης Αλόνσο. Ετσι διώκεται ο Πρόσπερος από την εξουσία και καταλήγει στο νησί που τον βλέπουμε όταν αρχίζει το έργο με την κόρη του, Μιράντα. Με τη μαγική του τέχνη φέρνει τους εχθρούς του στο νησί. Ναυαγοί όλοι και σκορπισμένοι εδώ και εκεί χωρίς να γνωρίζουν οι μισοί αν ζουν οι υπόλοιποι, σκιαγραφούνται από την ποιητική πένα του Σαίξπηρ γλαφυρά σαν ανάγλυφες εικόνες σε τοιχογραφία που απεικονίζει σε όλο τους το μέγεθος τ' ανθρώπινα πάθη.

Φέτος το «Αμφι-Θέατρο» παρουσιάζει τη «Τρικυμία» του Σαίξπηρ επιλέγοντας τη πολύ καλή μετάφραση του Ερρίκου Μπελιέ. Καθαρή, ατόφια, κατανοητή ακούγεται η ποίηση του Σαίξπηρ μέσα από τη πολύ καλή μεταφραστική εργασία του Ερρίκου Μπελιέ, αλλά και την αξιόλογη δραματουργική προσαρμογή του Σ.Α. Ευαγγελάτου και της Λήδας Τασοπούλου.

Σαφώς η σκηνοθετική γραμμή του Σ.Α. Ευαγγελάτου ακολούθησε τη Σαιξπηρική ροή της ποίησης και του ονείρου αφήνοντας ελεύθερη τη δημιουργική πνοή του κειμένου. Τα πολύ όμορφα σκηνικά και κοστούμια της Α. Ντούτση καθώς και η πολύ καλή μουσική του Γ. Αναστασόπουλου συμπληρώνουν μια εξαίρετη παράσταση. Ο Χρήστος Καλαβρούζος (Πρόσπερος) έμπειρος και ταλαντούχος ηθοποιός επωμίστηκε το βάρος της παράστασης και ανταποκρίθηκε επάξια. Τα σύνολα των νέων ηθοποιών έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν στους αντίστοιχους ρόλους για να μας χαρίσουν μία εξαίσια παράσταση.